

виѣтре церкви та, съездахъ и ги заробихъ, и ги за-
 вѣдоха въ крѣти: въ кой то имаше єдинъ момчѣ,
 кое то го ѹ даруваха (аризаха) гараните (твар-
 цыте) на Яміра, да мѹ слѣгѹва. А родитѣли тѣ
 негови распѣтваха непрестанно, да разбератъ
 що стана (това момчѣ), и плачеха катаденъ, и
 выїкаха: тѣшко мене синко мѹй возлюбленный ѹ
 єдинородній, си кого да разговора старость та си,
 защо ѿдъ шкаанній не се загѹихъ, ами та!! по-
 добнишъ и майка мѹя плачеше, и выїкаше: ѿ тежко
 мене сине мѹй, возлюбленное чадо мѹе! какъ да
 восплачемъ за тѣбѣ, разговора на мѹй тѣ очи;
 каквъ да воздаждна сладкое мѹе чѣдо; далі на
 войска загына, или ѿ бѣрове изѣденъ, или си
 ѿ сабіа (ножъ) посѣченъ; или ѿ гладъ и жажда
 загына; ако ли бѣдешъ живъ лжебѣзны, ами ка-
 ковъ ли животъ свой проходжаши, въ каквѣли си
 чѣди рѣцѣ пааналъ, комъ ли ровѣашъ свѣте
 на-мѹйтѣ очи; очи, ѿ каанній мѹе! за людотѣ
 ѿхранихме и падиуме!!! това онъ дѣмаха до-
 мѣ си: и слѣдъ єдна година, по загѹблѣніе то
 на синъ тѣханъ, ѿхождаха въ церкви та на-сва-
 тагш Георгіа, плачеха прѣcess и возльшаха. и
 молехасе Богѹ, и на святаго Георгіа, да имъ
 изѣбви синѧтъ ѿ рѣбство, ако быде живъ: понѣ-
 же неизнаеха живъ ли є, или є загѹбенъ), сѣко-
 гашъ това дѣмаха, обаче като приближи прѣда-
 ника на святаго Георгіа, тогиша по тѣлѣ се
 расплачеха сердечнишъ, и сотвориша слѣжва святому
 Георгію, и собраха гости, и като сѣдѣха на
 трапезата, друго не се разговѣраха, ѿсѣниъ за
 синѧтъ тѣханъ, єдинъ плачеха, а други оутѣ-
 шаваха татко мѹя и майка мѹя. И момчѣто имъ
 (кое то го выїкаха и него Георгій), като при-
 близяваши прѣдника на-святаго Георгіа, плачеше
 (со слѣзи), и дѣмаше: сега колко ли се